

PAPIRČEK

Deklica je odvila, v srebrn papirček zaviti, bonbon in papirček vrgla na tla. Kako nemarno! Papirček je obležal na pločniku. Mimo je pripihal vetrček, ga zavrtinčil in vzkliknil: »O, kako lep papirček! Kar s seboj ga bom vzel!«

Zapihal je vanj, ga dvignil nad cesto višje in višje. Do višine dreves, nad strehe hiš.

»Kako imenitno! Letiiiiim!« se je veselil papirček. In tako sta z vetrčkom potovala nad mestom, nad vasjo, preko travnikov in potokov. Približala sta se gozdu.

Mimo je na svojih velikih krilih priletela sraka. Srake pa so znane, da so čisto nore na vse, kar se sveti. In kot nalašč, se je papirčka prav v tistem trenutku dotaknil sončni žarek. Srebrno se je zaiskril. Sraka pa, HOP, s kljunom po njem.

»Na pomoč!« je zavpil papirček, »vetrček pomagaj mi!«

Sraka je papirček trdno držala v svojem močnem kljunu. Vetrček je piiihihal in puuuuhal z vso močjo, toda njegov trud je bil zaman.

Sraka je papirček položila v svoje gnezdo in sedla nanj.

Kako zadušljivo je bilo pod sračjim perjem! In tudi malce smrdljivo!

Papirček je vzdihoval za svojim prijateljem vetrčkom, toda sraka se ni premaknila. Čez nekaj ur pa je postala lačna, se dvignila in papirček zatlačila globoko v gnezdo.

Vetrček, ki se je potuhnil v krošnji drevesa, je zaman poskušal izvleči papirček. Na srečo je mimo pridrobencljala spretna veverička. In ta ni marala srake.

»Pomagaj mi, prosim!« jo je zaprosil vetrček, »izvleci papirček!«

Ob tem jo je prav nežno popihljal za ušesi, kar se je veverici dobro zdelo. Približala se je gnezdju in pokukala vanj. Zagledala je srebrn vogalček papirčka in ga s šapico kot za šalo potegnila na plan.

»Ooooo, kako lep papirček!« je rekla, »ravno prav bo za v moj dom. Obesila ga bom na steno.« In je urno zbežala.

Vetrček pa za njo: »Vrni mi moj papirček, ti presneta

veverica!« se je hudoval in se ji skušal obesiti na rep. Veverica pa je smuknila v svojo duplino in se potuhnila. S tačicama je pogladila papirček in ga s trnom pritrdila na steno.

»Kako je sedaj svetlo v moji duplinici!« je zadovoljno zaploskala.

Pokukala je skozi odprtino, videti je bilo mirno in tiho. Urno, kot le veverica zna, je stekla po opravkih. Vetrček, ki je bil skrit za deblom drevesa, je smuknil v veveričino domovanje. Poskušal je sneti papirček. Toda brez uspeha!

»Ti pomagam?« se je ponudil pajek, ki je ždel v skritem kotičku dupline.

»Prosim, prosim!« je vzkliknil vetrček, »toda samo, da ne boš«

»Ne, ne bom, le kaj mi bo papirček!« je odvrnil pajek.

Okrog trna je spletel vrv.

»Pomagaj,« je rekel vetrčku. Oba sta se z vso težo obesila na vrv in trn je popustil, papirček pa zdrsnil na tla.

»Tisočkrat hvala,« je srečno zašepetal vetrček in nežno zagugal pajka v njegovi mreži.

»Je že dobro!« je zamrmral pajek.

Vetrček pa je zavrtinčil papirček in z njim švignil iz veveričjega doma. Tako objeta sta potovala preko gozda, čez mesta in vasi, travnike in reke, polja in potoke, preko širnega neba in morja, naravnost do Afrike. Spustila sta se do stisnjene gruče koč iz ilovice. In tam je stala drobna črnopolta deklica. Vetrček je papirček spustil pred njo.

»O, srebrni metulj!« je vzkliknila deklica in stegnila drobni ročici. V rokah pa ji je ostal papirček.

Deklica še nikoli, prav nikoli ni videla bonbona.

»Kako je lep!« se je veselila in ga nežno pogladila, »shranila ga bom v zvezek.«

»Nasvidenje, prijatelj! Deklici si v veliko veselje,« je zašepetal vetrček in pihnil v dekličine črne kodre. Deklica je imela en sam zvezek in papirček je previdno položila vanj.

Naslednji dan ga je odnesla v šolo. Vsi, prav vsi otroci, so si hoteli ogledati papirček. Tudi učiteljica ga je previdno vzela v roke in otrokom povedala, da se je nekje daleč stran neka deklica sladkala z bonbonom. Otroci so prvič slišali zanj. Nihče od njih pa bonbona ni niti videl, kaj šele poskusil!

»Še diši po bonbonu!« je rekla učiteljica.

In potem so prav vsi otroci hoteli povohati papirček. In ta je sladko zadišal po jagodnem bonbonu.

